

بے بہا ریں منزل

تاج محمد طائر



بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

عدالت روڈ، کوئٹہ

(c) All rights are reserved.

اے کتاب ۽ درائیں حق گوں بلوچی اکیڈمی ۽ انت۔
بید۽ اکیڈمی ۽ رضاء کس ایشی ۽ مواداں چھاپ گت نہ کنت۔

(انٹرنیٹ ایڈیشن)

کتاب ۽ نام	:	بے بہاریں منزل
شاعر	:	تاج محمد طائر
چاپ جاہ	:	یونائیٹڈ پرنٹرز کونٹہ
اولی چھاپ	:	2014ء
نہاد	:	200/-

ISBN: 978-969-9768-45-3

نامدات

منی عزیز ءدوزواہ واجہ عبد الجبار دلدار

ء

مڑ اہدار ءمزن شانیں واجہ محمد فاروق ہوت ء

نچین

9	دوگپ	01
11	چاگردء شاعر	02
19	ماں دل ء تئی کلام اللہء	03
20	”ساقی ء کوثر“	04
23	چوماہ ء کلکشان ء اے محمدؐ	05
24	چہ شاہاں چہ مستر پکیری منی	06
25	حداء دا تگیاں داداں شموشاں	07
26	نیسیگ ویل کتگ وانگ نزا ناں	08
28	منی جہداں پہ توسر بار کنت انت	09
29	گلاں کپتگاں من اگاں مشکلے	10
30	اے راست انت تنگی انت بیچارگی انت	11
31	کج انت بے تو گوش ءے راہ تو کج ءے	12
32	شتر زاناں کہ بے وساں بے وس	13
33	پہ وتی زندء وشیں باندا تاں	14
34	ماں تئی چماں چم ء روک دیستگ	15
35	منے زمین برپ، آزمان برپ انت	16
36	چو گنو کاں کہ پکیرانی دراں	17

37	پدء آس ء جسانی دیمپان انت	18
38	راستیں کہ من شتر تر نیاں	19
39	پتئی دروگیں قول ء سوگنداں	20
40	چاریں پاساں وشیں پاسے دے من ء	21
41	دیدگی تیراں کشگی شانک مدے	22
42	توشمشتے تراشمشتوں نہ کت	23
43	شترتگ انت گم یا ترندیں سیہ گوات انت	24
44	چہ تونامے چہ تئی نام ء نہ لوٹاں	25
45	وشیں بہر انت منی حیا لانی	26
46	دردی درمانے ات آکے ات ء کج انت	27
47	نپت رتیچ انت انت دگہ آس ء سمر ء	28
48	ساہگ ء زانت ء منیگ ء رُشت کت	29
49	اگاں ڈنی یے کہ تئی رہشون بیت	30
50	دائم جیگ انت چہ ارس ء تر منی	31
51	پُروشاں نون کو ہنیں داب ء دوداں من	32
52	مپتیں اگاں اے جار بنت	33
53	گوزات انت شپ تئی پہ وشو ابی	34
54	داں وت ء سمر پد بہ باں سک دیر بیت	35
55	دوستی ء مہر ء تئی اول گام ء	36
56	گوستگیں وہد ء نشنگ چاریگ ء	37

57	نیت کسے منہ نند کسے ودارے	38
58	دژمن ءءناں کہ پہ بڑات ءوتی	39
59	زور ء پادمال بے وسیں آبادی یے	40
60	من ء تو کشت چہ باگیں جنت ء چہ	41
61	تو وتی داشتگ وتی داراں دل ء	42
62	اگاں سالے ء یا کہ ماہے لوٹیت	43
63	آ، پدء مرچی ٹہل ء ناز ء انت	44
64	بیا کہ پیشی و شکلیں سہتاں زراں	45
65	تئی پچیں روح ء دلے نزیک کتگ	46
66	داں کدی چہ من تچے ء چیر بے	47
67	رپتن ء دیر انت تئی جاہ پر نہ بیت	48
68	چونہ زانت پیش ء دل ء تو جنگ دے	49
69	یل کتے ماراچی ء نیمراہ ء چواو ہم سپر	50
70	گوستگیں روچاں تو وشیں یاد بہ کن	51
71	اومنی بیلی، اومنی ہمراہ	52
73	دوست تئی نازاں من پہ گلے زوراں	53
74	جی ہماروچ ء کہ تو مہمان بے	54
75	سنگ منی سر جاہ ڈل منی گندل	55
77	نہ بیت تہنادل منی من ء یل مہ کن مرو	56
78	بیا کنیں کیگد مجلس ء ترانے	57

79	نہ گنداں ہم دے بیاراں کجہ چے	58
80	شل سریں رنجاں دست ماں دست اوں	59
81	راہ سرء کاروانء گاریں نشتگاں	60
82	گپے بہ جن چے سُمیرین	61
83	گوں وش تسمیں مہمانےء	62
84	بہ ترس چہ جہنمء تو آسء طائر	63
85	پہ نازے تئی وتء را سہہینگ	64
86	دل کپ بیت گل یاتاں کپاں	65
87	اے کجام گناہء مڑانت کہ عذابء درنیاے	66
88	جنے گورگند میزان میزانء	67
89	نہ وشیں شپ گوزیت گوربام بیتیں	68
90	چومن ترا او بے وپاجی جان کس نہ کنت	69
91	ہیل کتگ چماں گوشے گوارگ منی	70
93	نیادانی گم	71
95	مرچی مہرنگ رو بہ رونشتگ	72
96	گوں گمء رنجاں زندمانی شت	73
97	تئی دلء مہر کدی ودی بیتگ	74
98	دل اوں آماچ تئی زہیراں شپء بیت	75
99	جیگ منے بداں تل تل کتگ	76
100	سرکت پداسیہ گواتےء	77

101	دوشی ماہ ءتئی یاداں پڑینتگ	78
102	گم بینت بے حساب تراپولاں	79
103	دل ء منے پمن ء بے درورے تو	80
104	لیلولیل کناں ارواہ ء	81
106	تئی صورت چہ مجگ ء کور بیان انت	82
107	من انت کہ شہد ء شکل انت لللیں زبان منی	83
108	اے گنوک انت ء ساریں گپ ء انت	84
109	برے ارسانی کو ر ء تڑپیل بوت	85
110	منے شت کو ہنیں بدک جلیجاہ ء نوکیں	86
111	تو منی جرنڈے من پے نکاں	87
112	تئی فکر نام کجا یک نانے جوڑ کنت	88
113	بو تلگ انت تو پہ من ء کستانی بوش	89
114	مرچی بخشائے شاد ء گل مارا	90
115	چومہ بے گوں من تو گور پہ گور شپ ء	91
116	دل ء تاہیر سر ء سار مرد یر مرو	92
117	ترس ء چہ بے کسی ء ہچ بروت ء نہ درنجاں	93
118	در سر ء لٹاں بلے چوک کہ کئر	94

دو گپ

اے بری منی دلءات اگاں زرے دست کپ ایت نثری کتابے چھاپ
 کناں شاعریء اے دیوان کہ شمنے داستان انت ایشیء چھاپ کنگء نیمون واجہ آزرگ
 بوت چیا کہ اے دیوانء دیرانت کہ ہورء آپء میسیننگ ات ء کے حراب کتنگ
 ات ء ماں کنزک ء وتی پال انگلیں ورنابانی تہء پوت ء اے روچاں گم وارے نہ گندگ
 اتاں پاک نبیس ءے بہ کنت پمشکہ من برت چہبارء کہ کسی ء منتاں گراں کہ اے کارء
 بہ کنت۔ ہے ہاترء کتاب من ء گون ات من غلام بہار واجہ حاجی یار محمد بشکل ء دکان ء
 نشنگ اتیں واجہ آزرگ آتک دپتر ءے دیست ء جسٹ ءے کت من وتی کسہ گون
 واجہ کت گڑا گوشت ءے دے من ء من کمپوز ءے کناں ترادیان ءے اگاں زرے ترا
 دست کپت چاپ ءے بہ کن، اگاں ناں گڑا بلے تئی کڑا ایرانت۔ آئی اے جبر واجہ بہارء
 بشکل ء من ء گون ہور دوست بوت۔ اے وڑا من شاعریء اے دپتر آئی ء دات ء
 چیزے ماہء رند و ہدے منی سر کر اچی ء کپت پہ چمانی پیش دارگ ء گڑا آزرگ ء واجہ
 سلیمان رئیس منی چارگ ء اتک انت ء آزرگ ء گوشت کہ من تئی دیوان ء بابت ء گون
 واجہ بند یگ گپ کتنگ آئی ء گوشت بیارے من ءے چھاپ کناں، بلوچی اکیڈمی
 آئی چاپ کنگ ء تیار انت ء من کمپوز کتنگ۔ توچے گوش ءے؟ لہتے سبب ء من نہ من
 ات اے دوئیں واجہاں باز دلیل دات بلے من منن ات۔ اے دگہ روچ ء واجہ استاد
 نورل آتک منی چارگ ء من وت پدا ہے ظاہر کت بازیں جاک جبیک ء رند استاد
 نورل ء گوشت بلے چاپ ءے کن انت۔ اے وڑا من اے کتاب ”بے بہاریں منزل“

چھاپاءدات۔

نامداتءنامانی بابتءبہ گوشاں استادمحمد فاروق حوتءانچوش کہ شہادت ہم زان ات
 واجہ حوت واجہ کمالان حوتءبرازتک انتءہما مردانت کہ مرچی مولا بخش رئیسىء
 ہمانىءجہدانی برکتءماں چہبارءکترءکشاں شاعر پیداک بیتگءبیان انتءہرچ
 و ہدے اے ادبی گلءمشکلے سرءکپتگ گراہمانى کو پگ چیرداتگءدومی نام کسان
 سالیں شاعر واجہ عبدالجبار دلدار انت کہ وتءمنیں ہیچ مزانتءشاگردے گوشنگ
 بلے منی گوں آنى استادشاگردى سیادى نہ بوتگءنہ انت من گوشنگءگوشاں منى چک
 بیتگءچک انت آدگہ گپے کہ مرچاں آوتى زاتى گرءچیلان انتءمن وتى مدام
 بیماریاں گوں گرپتاراں، کمے گپ وتى اے کتابءشعرانى بابتءگوشاں منى وانوک
 ایشىءشعران وان انت وت ہم سرپدبنت کہ چوپیسرى شعران نہ انت ایشى سبب ہامنى
 شو میں بیماری انت داں اے روچاں چماں ہم کنٹ انت کہ

نبیسگ ویل کتگ وانگ نہ زاناں

من ساراں یا کہ دیوانگ نہ زاناں

آہرى گپ واجہ آزگءمنتاں ہم گراں آ بگیر منى گوشنگءمنتواریءاے اگدہ وتى
 کوپگاں زرت۔ انچوش ورنابیں عبدالجبار دلپاکءہم باز بازمنت کہ ہر و ہدے ادءپہ
 چیزےءنبیسگءتوارجتگ گراوتءسرنے کتگ۔ بلوچى اکیڈمىءسرپرست واجہ
 عبدالواحد بند یگءہم سک بازمنتواریاں کہ اے کتابءچھاپءاگدہ ہے زرتگ۔

تاج محمد طائر

چاگردهء شاعر

اے گپء منی سر پر نہ بیت کہ فلاں شاعر نامیدانت ء فلاں شاعر امیدوار، پدا
 دگہ نیمگے گوش انت کہ شاعر وتی ء چاگردهء جاوراں مارایت ء اشاں وتی شعرانی تہا
 کما نیت۔ جست ایش انت و ہدے یک راجے ء زندء چاگردنا امیدیں کار پدانی آماج
 بہ بیت، گڑا شاعر آئی ء چتو رامیدواریں رنگ ء پیش بہ دارایت، پرچیکہ راج ء ایدگہ مردم
 ہمانا امیدیں کردء جاوراں نما رانت، اگاں شاعر مارایت، گڑا چے بہ کنت۔ منی گمان ایش
 انت کہ شاعر سیاست مدارے نہ انت کہ راست ء دروغ ء دروغ ء راست پیش بہ دار
 ایت، پممشکا آراستیں گپء جنت، لبزانک ء ہما ٹک کہ مار کسی لبزانک ء واہوک
 انت، آایشی ء وتی گمان ء لبزانک پہ زند یا لبزانک پہ لبزانک ء بن گپء پٹ ء پول
 کنت، سیاسی فکر ء لبزانک ء سر اُمشیت ء شاعر ء نامید یا امیدوار لیک ایت۔

چونائی ء شاعر و ہدے وتی جندء یا چاگردهء درداں نالیت، گڑا آئی ء مراد مردمانی
 نامید یا امیدوار کنگ نہ انت، بلکیں زندء راستیانی بیان کنگ، چہ آیاں راہ ء شوہازگ
 ء راہشونی انت۔ شاعر ء کاراے نہ انت کہ ترا یا راج ء بہ گوش ایت، شمارا چے کنگی

انت، بلکیں اے گوشگ انت کہ شما چے کتگ ء چے کنگ ء ات، پمشکا گمان بہ کن
 ات کہ شمنے اے کار پد شرا انت یا حراب، پدا آئی ء رندگیری ء پہ وتا گہتریں راہے بہ
 شوہازات۔ شاعروتی ء وتی چا گرد ء ہما آدینک انت کہ آئی ء راہ ء راج وتی گوناب ء گند
 ایت ء چکاس ایت، اگاں راج شاعر ء پیشدا شتگیں عکس ء آئی ء جند ء نامیدی بہ لیک
 ایت ء ڈالچا رہ کنت، گڑ ابراں راج وتانا بزانتی ء مجاں گار ء بیگو اہ کنت۔

گم ء چا گرد ء یا اندوہ ء جند ء
 منے چماں مدامی گوارگی انت
 چیا پشت کپتگیں سرپد جہان انت
 نون مارا ہم ہے گپ مارگی انت
 کئے ء گوشگ کجام جاہ ء نبشگ
 ترا طاڑ شپ ء روچ نارگی انت

چونائی ء من گمان کتگ ات کہ واجہ تاج محمد طاڑ ء شاعری وتی جند ء درد، رنج ء
 کولنجانی یک مزنیں انبارے ء ابیددگہ رچ نہ انت، بلے بزرے اے گالانی وانگ ء رند منی
 گمان منٹ بوت۔ اے راستیں کہ واجہ تاج محمد طاڑ ء شاعری ء گیشتریں بہر آئی ء وتی
 ذات ء اڑ ء جنجال انت، بلے وہدے ما واجہ طاڑ ء گوں راج ء ہوارکنیں چاریں، گڑا
 اے جبردیما کنیت، راج ء مستریں بہرے چو کہ تاج محمد طاڑ ء بے بہاریں منزل ء
 ارجان انت، فرق تہناش انت ایدگراں چو طاڑ ء وتی رنج ء عذابانی بیان ء زکت ء
 زانت نیست، اگاں نہ راج ء مزنیں بہرے ء ہے درد بیان کت کہ واجہ طاڑ ء وتی

گالانی تہا بیان کتگ انت۔ طائرؔ گوشتگ انت، مئے چماں مدامی گوارگی انت بلے
تہناپہ وتی جندؔ نامیدی ء نامرادیان نہ، بلکیں سرجمیں راجؔ ناکامی ء نامرادیاں۔ امیدؔ
واہگ ء چہ ایشی ء مستریں نشانی دگہ چے بوت کنت؟ واجہ طائرؔ گوشتگ انت دراہیں
جہان اے گپؔ سرپدؔ زانتکار انت کہ مئے جہان ء پشت کپگ یا ناکام ء نامرادی ء
سبب جی انت، دراہیں جہان مارا مئے نزوریاں پیشدارگ ء انت، بلے ما اے گپؔ
مٹگ ء سرپد بیگا آمادہ نئیں، پرچیکہ ماپہ ایشی ء مٹگ ء تیار نئیں کہ مارا راجی حیثیت ء
نزوری است۔ بیداش انت مانہ تہنا اے نزوریاں ہماریں بلکیں اشانی گیش ء گیواری ء
جہد بہ کنیں، بلے افسوس مئے راجؔ کم لیکہی یا گیش لیکہی سما پجاری ء نادراہ اے راستی ء
مٹگ ء تیار نہ انت۔ شاعرؔ گوشتگیں راستی ء آئی ء جندؔ نامیدی لیک انت، وہدے کہ
طائرؔ گوشتیت: کئی ء گوشتگ ء کجانبشتگ؟ ترادراہیں جمارؔ گریوگی انت، گلگ ء زاری
کنگی انت ء بس۔ پرچے نمارے، پرچے ہوش نہ کنے، پرچے کم لیکہی یا گیش
لیکہی ء شکارے، وہدیکہ دراہیں جہان زانت کہ تئی نزوری، اڑ ء جخال جی انت، ء چتور
گار ء بیگواہ کنگ بنت، تو پرچے نمارے؟ واجہ تاج محمد طائرؔ گوشتگ انت، من ء
دراہیں عمر ء رس گوارگی انت، بلے! نہ تہناپہ وتی جندؔ، بلکیں وتی ناسرپدیں راجؔ۔ من ء
گوں وتی گریتگیں چمان ء پُردردیں گالاں اے ناباوریں راج باور کنائینگی انت کہ تو
وتی اڑ ء جخالان نزانے، اگاں بزانیے، گڑا اے ناکامی، نامرادی ء نامیدی پہ
یک دمانی ء ہم نمان انت۔ پہ یک دردے ء درمانی ء آرد ء ہزہ زانگ الٰہی انت،
وہدے اڑ ء جخال زانگ بہ بیت، گڑا آئی ء گیش ء گیواری اڑداں دیراں نہ مانیت۔
اے بابت ء واجہ تاج محمد طائرؔ دیمترؔ گوشتیت:

سر مہاں ترا لپاشیت تیزگائیں دہر روچے

اگاں سستی ء نمرے ء پہ تاب ء درنیائے

واجہ تاج محمد طائر ہم چونکہ اید گہ بلوچ شاعر اں پہ وتی راج ء رہشونی ء وتی وس ء
 جہد کنگ ء انت۔ وتی در ء مر وادریں گالاں در شان کنگ ء انت۔ اے امید ء کہ یک
 روچے ایشی ء راج اے گالاں سر پد بیت، پہ دیر وی، بودنا کی ء آجوتی ء مراد بیت۔
 واجہ تاج محمد طائر نہ تہنا گوں وتی راج ء گالیگ انت، بلکیں راج ء سر پد ء
 زاننکاراں ہم ڈاہ دیگ ء انت کہ تہنا ننگ ء گوستگیں دہر ء کتہ کاری ء سر متابی آں مہ
 سہر ء ات، بلکیں آدہر ء اے دہر ء لوٹ ء واہگاں بہ تپاس ات ء پد گیری کن ات،
 بچارات کہ شمارا ہنوں چئی ء حاجت انت ء شما باید چے چیزے دست بہ گرات ء کار بہ
 بند ات۔ اگاں شمنے کار پد ہمیش انت گڑا:۔۔۔

گوستگیں وہد ء نشنگ چاریگ ء
 گوں دوئیں گوشاں تو میاریگ ء

طائر وتی راج ء زاننکار ء سر پدیں سراں میار بار کنت، گلگد ار انت کہ اشاں
 پرچے نشنگ گوستگیں وہد ء سر مچاری ء نہ ٹرسی ء رہچار انت، مروچگیں لوٹ ء واہگاں
 دلگوش گور نہ کن انت۔ واجہ تاج محمد طائر وتی اے گالانی تہار راج ء زاننکار ء شہ زانناتی کار
 ء کرد ء بابتا چونیں نقشے کشیٹیک دلگوش کر زانت:

بچار شہ زاننیں دہر ء بے زانت ء
 دیم ء سنگانی نشنگ واز ء انت

تاج محمد طاہر یک نیمگے وتی کم دوسری ء بے واکی ء پد رکنان ء وتی سر جمیں
 دپتر ء اے گپ ء جنت کہ نہ پمن مالے است ء نیکہ حالے، گڑا دومی نیمگ ء وتی
 نمیرا نیں گنج ء متاہ ء گپ ء جنت۔ راستیں گپ ہم ہمیش انت کہ یک شر میں شاعر یا
 ندکارے پہ وتا مال ء از باب نہ مچ کت کنت، نیکہ مال مچ کنگ آئی ء کار انت، بلے
 پدا ہم شاعر یا ندکارے مال دوستیں جہان ء بے متاہ نہ انت، بلکیں ایدگہ مال ء متاہ گوں
 و ہد گوزگ ء ہو رگار ء بیگو اہ بنت۔ شاعر ء ندکار ء مال ء متاہ نمیرا انت، داں راج ء
 زبان ہست انت، شاعر مانیت ء مئے راج ء زبان انشاء اللہ مان انت، ہے وڑا واجہ
 تاج محمد طاہر ہم نمیرا انت۔ مئے راج مروچی دنیائی ہستی ء میراث ء رند گیر انت،
 پمیشکا واجہ تاج محمد طاہر پہ وتی راج ء در شانیت:

دل مہ بند دوست کہ منی مڈی
 دپتر انت لہتے شعر ء گالانی

واجہ طاہر ء زند پہ بلوچی زبان ء لہزانک ء بودنا کی ء گو سنگ، آئی ء پہ زبان ء
 جہد چہ زبان پہاڑ ء زبان دوستاں چیر نہ انت، اے راہ ء واجہ ء وتی پللیں ورنائی ء تہر دیں
 زندمانی بباداتگ، کہ بلکیں چہ آئی ء جہد ء کوشستاں بلوچی ء پُر نقشیں دامن پُر نقش تر ء
 نمیرا تر بہ بیت۔ اے راہ ء واجہ ء زند نگیگی ء واری ء ہما سیمسراں سر بوتگ کہ چونائی ء
 مردم نزانت، بلے اگاں واجہ ء شاعری ء بہ وانیت ء پٹ پاس بہ کنت، گڑا الم چہ اے زند
 بڑیں رنج ء کولنجاں سر پد بیت۔

بلے ایشی ء رند ہم واجہ تاج محمد طائر درّائینیت :

منی جہداں پہ تو سر بار کنت انت
 بگند کوری منی چے کار کنت انت
 دپء تئی پہ منی پدگاریء جار
 منی گاری ترا ہم گار کنت انت

من ء طائرء دل ستنکی ء المی ء، چہ اشاں دلجم ترء جزم تریں گال دگہ گندگ نہ
 یتک۔ اے گالانی تہا واجہ تاج محمد طائرء جزم ء ہمت ہمارنگ ء درانگا زانت، چوکہ سرء
 برزدارو کیس ماتکوه، بزاں انچو واری ء عذابی ء رند، آئی ء برء آسر کوری بہ بیت، ہم یکے بہ
 گو شیت کہ منی کوری گوں تو چے کت کنت، بلے تولانک بستگ پہ منی گاری ء بیگو اہی
 ء، بلے ایشی ء الم بے کہ منی گاری ترا ہم گار کنت۔ اے گال ہما انسان ء بیت کن انت،
 کہ آوتی جہدانی تہا جزم، پاکدل بہ بیت ء الم۔ واجہ تاج محمد طائر ہم چوکہ مئے ایدگہ
 شاعران نہ تہنا وتی اگدہ ء مارگ ء انت، بلکیں ایدگراں ہم راہشونی ء راہدر بری کنگ ء
 انت۔ پہ درور واجہ تاج محمد طائر ء اے گالاں بچار ات:

مئے زانت ء تیین گرم انت آرت لیس انت
 پچاں نانے بلے تانگ زاناں
 تئی سرسوجی ء ہوش اول وتی گار
 ترا کنتیتیں کدی زانگ زاناں
 نیسگ ویل کتگ، وانگ زاناں
 من ساراں یا کہ دیوانگ زاناں

شاعر بندرا ہما زوت مارو کیوں انسانے انت، آوتی چا گردے ایرت تریں شری ء
 حرا بیباں، چہ ایدگہ انساناں زوت ترے شتر تر ماریت۔ حد اوند واجہ تاج محمد طائر ء ہم ہے
 وڑیں مار شتے داتگ، پمیشکا آزوت پریشان بیت، برانز گزیت، چہیہال جنت،
 گلگ زاری کنت ء مُر کم بیت۔ آئی ء زند ہر گام، ہر وہد، ہر وڑیں چست ء ایر، جہل ء
 بُرزی، نگیگی ء دل سیاہیانی دیمپان انت۔ آئی ء گو شگ انت:

پد ء آس ء جسانی دیمپان انت
 دل منی وسوسانی دیمپان انت

اے آس ء اشکر، بے وسی ء سو اس نہ تہنا تاج محمد طائر وڑیں شاعرے ء زندے
 مدّی انت، بلکیں بے وسیں راج ء داتگیں داد انت کہ تاج محمد طائر وڑیں زوت
 مار شتیں انسان ء زند زوالیں، بلے نمیران کنوکیں مال ء مدّی انت۔ طائر ء وتی چا گردے
 راج ء سماگون انت، اشال در شان کنان ء، ڈاہ دیان انت، کہ سر پد بہ بنیت، فکر ء
 اندیش کن ات، راہشونی گرات، بہ چکاس ات ء بہ چارات پرچیکہ:

دل نہ منیت بلے گو شیت ہتے

بیا کہ گر کے پسانی دیمپان انت

تاج محمد طائر ء شاعری آئی ء جند، راج ء چا گردے چا گردے تڑ ء تاب ورگ
 ء انت۔ ہر جاہ طائر ء زندے یک چا گردی چکاس یا تخر بگے کیت، واجہ تاج محمد طائر آئی ء
 وتی گالانی زیب ء زینت کنت ء فکر ء اندیش ء بُزہ۔ ہر وہدے تاج محمد طائر ء چا گردے
 شریں یا حرا ہیں کار پدے دیما کئیت، گڑا واجہ طائر گالیگ بیت ء ہما کردیا کار پدے ہما
 رنگ ء دیما کاریت کہ پہ ایدگراں راہشونی بہ بیت۔ ہے وڑ وہدے واجہ تاج محمد
 طائر وتی راج ء جاوراں گندیت، گڑا او پارکت نہ کنت ء وتی دوئیں دانکاں پہ وتی راج ء

گہبودی ء درشان کنت۔ آدگہ جبرے، کہ راج واجہ طاآرء دردء وتیگ زانت، یا کہ
 طاآرء جندء دردء نامیدی، بلے ہر دورنگ ء گپ یلین انت، اڑء جنجال است، دردء
 دور، اشانی گیش ء گیواری، یا کہ پہازگ ء درمانی المی انت۔ ہنچوش کہ من گوشت
 واجہ طاآرء شاعری آئی ء جند، راج ء چاگردء عکس انت، وہدے وانوک یا اش کنوک
 طاآرء شاعری ء وانیت یا اش کنت، آئی ء نہ تہنا طاآرء جند، بلکیں آئی ء راج ء چاگردہم
 پڈرائی ء گندگ کاینٹ۔ راستیں گپ اش انت، واجہ تاج محمد طاآر یک چاگردی
 شاعرے، آئی ء شاعری ء راہ ء انسان نہ تہنا آئی ء چاگردء زانت، بلکیں آئی ء راج ء
 دراہیں تک ء پھنات ہم آئی ء دیما کاینٹ۔ من ایشی ء دلجماں کہ ہماندکار ء نگدکار، واجہ
 تاج محمد طاآرء شاعری ء آگہ آئی ء جندء دردء رنج گمان کن انت، سرگوز کن انت،
 گڑا آیاں ردکپ انت۔ باید ایش انت کہ منے ندکار ء نگدکار واجہ تاج محمد طاآرء
 شاعری ء بابت ء سرجمیں فکر ء اندیشے دیما آرگ ء، آئی ء شاعری ء چاگردی نگدکاری ء
 راہنداں نگد بہ کن انت ء بہ چکاس انت۔ من اے گپانی شاہدی ء گوں واجہ تاج محمد
 طاآرء اے گالاں وتی گپ ء کٹیناں کہ گوشتیت:

چو گنوکاں کہ پکیرانی دراں
 من وتی نیزگاری ء ارزاں براں

اصغر علی آزگ

11 اکتوبر 2014

ماں دل ء تئی کلام اللہ ء
 ء دپ ء پاکیں نام اللہ ء

اے جہان بیت وت غلام تئی
 پہ گلے بیت پیش سلام تئی
 یک برے بئے غلام اللہ ء

أمر ء جزمایا تو چه گماں رکے
 جہنم ء چه من دلچمایا رکے
 بہ بنت راہ ء تئی گام اللہ ء

ہستے دانکہ ماں اے جہان ء تو
 طائر ہر سہت ء ہر دمان ء تو
 بہ گر شکر ء مدام اللہ ء

”ساقی ء کوثر“

درود صد پہ ترا ساقی ء کوثر
توئے اول توئے گڈی پیماہر

نبیانی نبیئے ء سروکئے
تو گمراہاں تچکیں راہ بروکئے
نزور ء بے کس ء دست ء گروکئے
کے انت آ کہ کنت اے گپء باور
توئے اول توئے گڈی پیماہر

برے ریتگ بداں گنٹگ تیئے راہ ء
برے سر گوستگ انت ٹوہیں گناہ ء
بلے دیم چاردہ ء بیتگ تیئے ماہ ء
تیئے داب ء کے انت کہ کنت چو صبر
توئے اول توئے گڈی پیماہر

ترا ناں کست ناں کسّی رقیب ے
 تو دوست ے دژمن ے رب ے حبیب ے
 پہ ہرچ مرض ے تو کوّاس ے طیب ے
 سر ے تئی رحمت ے ساہیل جمبر
 تو ے اول تو ے گڈی پیماہر

حداء ے دوست ات ے بخشات ے معراج
 ترا کرت ے نبیانی سر ے تاج
 ناں برتگ نانکہ بارت چہ تو کسے باج
 بہ بات کولیک تئی شان ے منی سر
 تو ے اول تو ے گڈی پیماہر

یتیم ے بزرگ ے چورو جنوزام
 بہ بنت تنیگ بہ بنت امر ے اے بے شام
 تسلہ دنت اشاں تہنا تئی نام
 جہاناں تئی دویں نیست مٹ ے درور
 تو ے اول تو ے گڈی پیماہر

گناہگاریں بلے تئی اُمّتی نیں
 امیت واریں چہ تو کہ تئی وتی نیں
 پیشکا دلجمیں کہ جنتی نیں
 کن نئے گوں کوثر ء نک ء مئے تر
 توئے اول توئے گڈی پیماہر

حداء ء گوں وتی پاکیں زبان ء
 کتگ توصیف تئی باز جاہ قرآن ء
 کج ء چہ کرت کنت دوگپ تئی شان ء
 کہ حداء طائر ء زانت ء توئے در
 توئے اول توئے گڈی پیماہر



چو ماہ ءِ کلکشان ءِ اے محمدؐ
 تزئیت نام تئی جہان ءِ اے محمدؐ
 تئی عزت تئی رتبہ بلند انت
 چہ مئے گت ءِ گمان ءِ اے محمدؐ
 تئی توصیف کنت اُمت زین ءِ
 فرشتہ آزمان ءِ اے محمدؐ
 گناہ بخشگ بہ بیت چہ برکت ءِ تئی
 صدق ءِ سر تئی شان ءِ اے محمدؐ
 نظر تئی نیک بہ بیت سوہن زاناں
 بیاں ہر دو جہان ءِ اے محمدؐ
 تئی سنت تئی رہند دین ءِ
 من ءِ دوست انت چہ جان ءِ اے محمدؐ
 نہ سوچیت آس ءِ جبر طائر ءِ کہ
 تئی نام انت زبان ءِ اے محمدؐ

چہ شاہاں چہ مستر پکیری منی
 ترا کنت نزدیک دیری منی
 مچار گوات ء گوناں چو ورنایہ
 تہء جوش جنت چوں پیری منی
 سچ نئے گرمی ء باندا زاناں اگاں
 ترا مان نیت مرچی بیری منی
 مناں جور جواب کلیں چاگرد گوشت
 پتوگپ دپ ء کیت انت ایری منی
 گہیں کرد مزن کنت نام ء بلے
 ترا پرچے توریت میری منی
 مہ شوہازیت بانور کس پیری ء
 نہ زیبیت من ء نوک سیری منی
 ہمار ء کناں یاد ہر مشکل ء
 ہما کنت طائر دزگیری منی

حدا ۽ داٿگيں داداں شموشاں
 اے گران انت پاک دليں سياداں شموشاں
 هما پيسر مدام پد سوچي ۽ مئے
 چتور آ دژمني پاداں شموشاں
 ۽ کستے گون ترا ٿپاں مئے دارو
 که دست ۽ من تي واداں شموشاں
 کتگ دوستاں بدی سک گون من ۽ باز
 ۽ کماں کناں يات زياداں شموشاں
 ترا بے حال کناں هر داب ۽ همبيل
 بلے ليے نہ انت نيداں شموشاں
 نہ منتگ رهسره ۽ هلک ۽ تي بندے
 پميشکه پاد ۽ سر پاداں شموشاں
 مدام که بوتگ انت دوستاں گون طاٿر
 نہ بيت گون من هما ياداں شموشاں

نہیگ ویل کتگ وانگ نہ زاناں
من ساراں یا کہ دیوانگ نہ زاناں

مرگ و الم انت یک روچے ہمبیل
منیگ ء انی دلمانگ نہ زاناں

مئے زانت ء تین گرم انت آرت لیس انت
پچاں نانے بلے تانگ نہ زاناں

تئی سرسوجی ء ہوش اوں وتی گار
ترا کتیتیں کدی زانگ نہ زاناں

دپ ء گپ پنن انت شمر سرپداں من
دل ء گیاں تئی زانگ نہ زاناں

اے زندء کمئے روچاں ہلک ء بہ گوازاں
دل اوں لوٹیت بلے مانگ نہ زاناں

منی کوری ءِ بازیرں دوست بڑنیگ
بلے بیت جاہ ءِ کئے پانگ نہ زاناں

چو آسی ہمبلاں چوگاناں شپ روج
من انسانے یا پروانگ نہ زاناں

منیں تاجو میار ءِ طائرے کت
تئی چئی نام دُردانگ نہ زاناں



منی جہداں پہ تو سر بار کنت انت
 بگند کوری منی چے کار کنت انت

دپ ء تئی پہ منی پدگاری ء جار
 منی گاری ترا ہم گار کنت انت

من ء ایر جنت اگاں ہم پگرے گندیت
 ہے رنگ ء وت ء نامدار کنت انت

بچار بے زانگ ء نیزگاریں دوست ء
 من ء گندیت وت ء ازگار کنت انت

مدام دارے دل ء پہ من بدی تو
 ہے نیت ترا ہم گار کنت انت

مدام وارینت شیر چو ہم نہ زانت اول
 وت ء باندا پہ من سیہ مار کنت انت



گلاں کپتگاں من اگاں مشکلے
 بدیں شاد بوتگ منی ہمبلے
 اے بازار ہلک ۽ پتو گوچلی
 پمن سُنک دل شہر گوشے جنگلے
 وڑے دوست بیت ہر کس ۽ زندگی
 ستر کُچلے پہ من ۽ شکلے
 پہ رون ۽ رس انت واہگانی کشار
 کپیت بحت ۽ آسیں بزاں ترونگلے
 جنگ زار مرگ ۽ منی دژمنناں
 بلے بازیرں رستگ دوستاں گلے
 بہار انت منی زند ۽ دژچک ۽ چیا
 گمیگ انت نالیت مدام بلبلے
 نہ رست قسمت ۽ آکلیں دژمنے
 نہ وش دروشمے طائر ۽ طیلے

اے راست انت تنگی انت بیچارگی انت
 ہمے حال ءِ وتی دل دارگی انت
 نہ تہنا تئی چار نیمگ ءِ دوست
 مہ کن گم واری انت دل وارگی انت
 بچار تو آپسر ءِ سبزیں دیارے
 اگاں جاہے دے ساسارگی انت
 گم ءِ چاگرد ءِ یا اندوہ ءِ جرنده
 مئے چماں مدامی گوارگی انت
 چیا پشت کپتگیں سرپد جہان انت
 نون مار ءِ ہم ہمے گپ مارگی انت
 گوشگ ارزان نہ انت ہر جاگہ راست ءِ
 بلے راستی زبان ءِ آرگی انت
 کئے ءِ گوشگ کجام جاہ ءِ نبشتگ
 ترا طائر شپ ءِ روچ نارگی انت

کج انت بے تو گوشتے راہ تو کجائے
 منی رہشون ءِ ہمراہ تو کجائے
 ملور انت ءِ ابیتک چو من گمگ انت
 سبا ءِ دوست بیگاہ تو کجائے
 من ءِ نون وت بہ شوہارتی شوہاز ءِ
 وتاں من گار ءِ بیگواہ تو کجائے
 وداریک انت تئی گند ءِ گدار ءِ
 بزیر ساہگ گلیں جاہ تو کجائے
 پُرشان بے مدت ءِ ءِ میل کنان انت
 منی بالاد من ءِ ساہ تو کجائے
 بدل لبزانی بوت آ ، و شکیں تام
 منی شعرانی او براہ تو کجائے
 پدا اتک شپ بے تہتایاں طاآر
 تڑپ انت استار درانت ماہ تو کجائے

شتر زاناں کہ بے وساں بے وس
 تئی کمک ء بے رساں بے وس
 چو درآمد وت ء چیا زان ء
 تو منی من تئی وساں بے وس
 توئے بے واب بے ترا زند ء
 شالہ وپساتاں من جساں بے وس
 نوکیں زندے من ء را بکشاتگ
 تئی گم ء رنج ء وسوساں بے وس
 ٹوہیں راجے ء دوستی چوگاناں
 گوش ء انگت من بے کساں بے وس
 زار پہ تو کہ دہر ء زانت نیگ ء
 زند گوازینت چو پساں بے وس
 پہ دلی دوستی ء نیادے ء
 تلوساں طائر تلوساں بے وس

پہ وئی زند ء ویشیں بانداتاں
 سگ تو مرچی رنج ء شہماتاں
 ایوکی ات کہ چو تئی پتر
 گوں وت ء برت لوڑ ء سیہ گواتاں
 جی یے گجگ ء بے وسی جی یے
 جست بہ کن بندی نیں تو آزاتاں
 ماہ لگتھماں کت جہان ء تو
 در بیا نوں چہ زات ء زریاتاں
 گوشتگ دانایاں کہ کپیت جرنادات
 تو کسی راہ ء چو مہ جن چاتاں
 ترا دوستاں من پہمتگ نوکی
 چہ تئی درد ء دوری سوگاتاں
 راستیں سرسوج ء دیم گوشی ء گوں
 طائر دژمن مہ کن وش براتاں

ماں تئی چھاں چم ۽ روک دیستگ
 مئے وڑیں نو کجا گنوک دیستگ
 کتگ پہ زانت سر وتی ظاہر
 تئی دست ۽ من وہدے ڈوک دیستگ
 کپتگاں ترانگ ۽ پادیک ۽
 آزمان ۽ من زیک نوک دیستگ
 جلگ دروگے منی یلاں مرچی
 من وتی منزل ۽ بروک دیستگ
 پچ نہ تڑاں کہ زند ۽ من بازیں
 شتریں کاراں حراب کنوک دیستگ
 تئی نہ تور انت بہ گوش کہ ماں دوستاں
 دیم پہ دیم ۽ شگان جنوک دیستگ
 بست کتگ واب ۽ اے دل ۽ دوشی
 طائر کاڑانی من سروک دیستگ

مئے زمین برپ ، آزمان برپ انت
بدتگ ماہ ء ماہکان برپ انت

کارگرگ بیت ء ناں کہ جاہگ بیت
مچگ واب انت چوسنگء نان برپ انت

چون گوشاں من ء چون نبیسئے تو
تئ قلم برپ منی زبان برپ انت

من ء امباز گوں گریں بالاد ء
بے تو گرم ء گوشے اے جان برپ انت

پاد کن ء چون جزبگاں طائر
شل تئ جار ء بیان برپ انت



چو گنوکاں کہ پکیرانی دراں
 من وتی نیزگاری ء ارزاں براں
 کد بہارگاہ بیت گم ء ایرات منی
 داں کدیگ ء یا حدا من گم چراں
 پاک دلی باور نہ کنت مئے پاک دل ء
 پاک دلی ء آئی ء سوگند وراں
 زند ء بہر سیتوں کت انت شگریں ہے
 زیرگ ء تاوان ء انگت پیسراں
 یا صراطِ مستقیم ء بادشاہ
 راہے پیشداروت مئے بے ساریں سراں
 راستی ء شوہاز زند ء لوٹ منی
 نون نہ ماراں واراں یا در پہ دراں
 گار کتگ من تچکیں راہ طائر وتی
 بازی ء وٹشاں دل ء راہ دربراں

پدء آس ء جسانی دیمپان انت
دل منی وسوسانی دیمپان انت

کوہاں سگیت جی دل ء کہ دل
چنکس انت چنکسانی دیمپان انت

ماں جہان ء اے کس ملیکی ء
کے انت کہ بے کسانی دیمپان انت

دل نہ مٹیت بلے گوشتیت لہتے
بیا کہ گر کے پسانی دیمپان انت

چنچو گران انت زانت پمیشکہ چو
طائر بے دزرسانی دیمپان انت



راستیں کہ من شتر تر نیاں
 چہ تو بلے کمتر نیاں
 جی واری ء چو بازی ء
 زور آور ء پدگر نیاں
 بوجیگ ء بیار رنج ء گم ء
 تیاہاں پہ تو من زر نیاں
 سلاں بلے شگر انت ہمے
 دیم ء تئی من شتر نیاں
 دور اول مہ دے پچاں تئی
 پولنگ ء چو من پر نیاں
 ایر اول مہ جن چہ تو اگاں
 مستر نیاں کستر نیاں
 نام ء وتی پرسیت من ء
 طاٹر گوشتیت من بر نیاں

پہ تئی دروگیں قول ء سوگنداں
منء قول انت داں زندگاں ننداں

ساہے مان بیت مئے کنٹء نیم مرگیں
کد بہ بیت کہ پد ء ترا گنداں

پہ مزن اوستے زند ء چہ دڑچک ء
سبزیں تاکاں گلے وتی سنداں

اے جہان یکے ء نوں جہدان انت
توئے لاشاری انگتہ رنداں

برمن ء گوں وت ء کہ او طاآر
نیاں بیگانگے تئی جرنداں



چاریں پاساں ویشیں پاسے دے من ء
 کاگدیں لنٹانی واسے دے من ء
 تو منی مرگ ء رضائے من مراں
 گوں وتی دستاں وتاسے دے من ء
 شات نہ بنت نیک بحت اگاں پہ من ترا
 باں رضا اللہ بنا سے دے من ء
 نہ طلب مئے مال ء زرناں سیت ء نپ
 لوٹاں ستکیں تہنا براسے دے من ء
 بُن دیاں من کست ء آس ء پُرکناں
 مہری تو جمبوریں آسے دے من ء
 مدتے ء واباں من آگاہی ء
 بست کناں بلکیں تڑاسے دے من ء
 یکیں گٹ ء تیگن اش نام ء تی
 کچلانی طائر تاسے دے من ء

دیدگی تیراں کشگی شانک مہ دے

زندگ ء کبر ء من ء تیلانک مہ دے

بے سبک دیوانے ء بے لوٹک ء

سر مہ گر ء و تسر ء چو لانک مہ دے

پہ تئی رکینگ ء بستگ سزین

بل رواں پشت ء من ء تو گوانک مہ دے

نگ ء پہ پاسپانی ء جدوابی سگ

گنج ء غیر ء پاس مہ جن ء پانک مہ دے

گوشنگ ات طائر پہ کست ایراد مہ گر

چو نہ گوشنگ سوج و شیں دانک مہ دے



تو شمشت ے ترا شمشتوں نہ کت
 بد وفایے ترا ہم گشتوں نہ کت
 رند من ے تژناں کس نہ کنت اوپار
 پے ترس ے وت ے را کشتوں نہ کت
 وت ے رکینت چہ گم ے رنجباں
 آ دگہ گپے چو تو رشتوں نہ کت
 چہ دل ے داگ تئی بد وفاہی ے
 گوں وتی ارساں دوست ششتوں نہ کت
 مارا بدنام کت ے تئی جرنند ے
 اے گناہ تئی سرے ہم مُشتوں نہ کت
 باز جتوں زور چہ پنجگاں طائر
 ملکوت ے بلے لکشتوں نہ کت



شترنگ انت گم یا تڑندیں سیہ گوات انت

سک منء دوست انت مہرء سوگات انت

درد ء اندوہ ء دوست ء بے وابی

پمّن ء انت ء پمّن ء بات انت

نیست دگہ مال ء زر ء دنیاے

زند ء مڈی بس پیشگیں یات انت

زار پہ نیستی گپ مئے شتریں

پہ گوئشے دوستاں تڑیں شہمات انت

چوں کناں طائر کہ تئی بحت ء

دائی گریوگ جاک ء سلوات انت



چہ تو نامے چہ تئی نام ء نہ لوٹاں
 مراں گژن ء کسئی شام ء نہ لوٹاں
 من ء دوست انت وتی شپ سیہ تہاریں
 ترا چہ من تئی بام ء نہ لوٹاں
 بہ بارت ننگ ء بہ کنت دیوان ء پڑیں
 اگاں ایرجیگ چشیں وام ء نہ لوٹاں
 پہ کتے چیر کتگ زاناں بلے من
 دراہگ نوں چرے دام ء نہ لوٹاں
 بہ کنت بازینے ء بے چاڑ ء بے زار
 چشیں ولد من آرام ء نہ لوٹاں
 مہ بیت ہم گام بہ بیت پشت ء چہ کاروان
 اے قول انت اے وڑیں گام ء نہ لوٹاں
 بہ تہلیت امرے ء داں نک ء طاّر
 اے داہیں شیرکنیں تام ء نہ لوٹاں

وشیں بہر انت منی حیالانی
 جی پما وشیں ماہ ء سالانی
 دل مہ بند دوست کہ منی مددی
 دپتر انت لہتے شعر ء گالانی
 پرچیا آتکن ء رواں چیا
 پسو ء کئے بہ دنت دوں سوالانی
 نیستی ء شگر گراں تئی داب ء
 نیاں رند ء من زر ء مالانی
 ماں بہارگاہ ء او کپوت تہنا
 پرچے باہوٹ ءے حشکیں ٹالانی
 کس نہ گنداں من پر وت ء پر تو
 بہ بیت کاسد دل ء مئے حالانی
 دم برے ناں دمے تو ساسارے
 ندرائ طاآر تئی من بالانی

دردی درمانے ات آ کے ات ء کج انت
 دوست ء مہربانے ات آ کے ات ء کج انت
 ہر کسے دوست ات ء ہر کسی بیتگ ء
 لوٹ ء ارمانے ات آ کے ات ء کج انت
 سیر نہ کت مجلس ء آئی ء امری ء
 انچیں مہمانے ات آ کے ات ء کج انت
 گرم ء تبدء وتی دشمن ء ہمبلاں
 سارتیں ساچانے ات آ کے ات ء کج انت
 وت گماں بار ات ء وشی ء بہر کت
 چونیں انسانے ات آ کے ات ء کج انت
 ماں تہاریں شپاں مئے دل ء چو گوشے
 شیریں مہکانے ات آ کے ات ء کج انت
 درد ء مرک دشمن ء ء جواب آئی ء
 طائر جی جانے ات آ کے ات ء کج انت

نپت رتیج انت انت دگہ آس ء سرء
 زہراں کش ءے تو وتی براس ء سرا
 کت بہا تو مات وڑیں مسکیں ڈگار
 چوں بہ مناں رحم کن ءے ماس ء سرا
 لہتے ء حشک انت لُنٹ ء لہتے ء
 بخت ء کابنت تاس پہ تاس ء سرا
 مہرء رُت دستانی زور ء وت کشار
 نون میار لڈے چیا داس ء سرا
 ماتئی جرنء ء گنوک ما آ نئیں
 شعر پر بندیں گور ء لاس ء سرا
 مے زدگ بالاد کتگ رنجاں وڑے
 واب نئیت مارا نون کر پاس ء سرا
 ما وت ء طائر شمشت ء یات کت
 بے میار ہر شپ ء ہر پاس ء سرا

ساہگ ء زانت ء منیگ ء رُشت کت
من تی داب ء کدی چو گوشت کت

تو وتی زانتیں من ء زہے نہ جت
تی گناہ جرنند ء سرا من مشت کت

کت تج رنجاں پدا مئے شل سریں
چہ دل ء دنیا ء تو کہ پشت کت

تو کتیں اکیکم وت ء چہ یک برے
صد بر ء پر تو وت ء من کشت کت

پیسری بد جاواں دل طائر ء
گہتر ات چو مرچی ء تو پرشت کت



اگاں ڈنی نئے کہ تئی رہشون بیت
 ہے گپ مرگ ء مئے نیمون بیت
 تئی نیت سپا انت اگاں پہ من ء
 چہ تو بدگمان دل منی چون بیت
 منی جیگ درتگ نہ انت گم بلے
 مراں وہدے تئی شار نیمسون بیت
 ماں ہاین ء مہر ء بہ گواریت بش
 اگاں مچ نئے سبزیت بلے پون بیت
 دل ء دیدگاں قاصد داراں ترا
 اگاں حالے وشیں ترا گون بیت
 نہ زانتوں کہ جہد ء اے ہجگیں کشار
 چو دوستانی دست ء منی رون بیت
 گوں سنگاں سر ء باز میڑین نئے تو
 دل ء جزماں طائر سرات خون بیت

دائم جیگ انت چه ارس ء تڑ منی
 باریں زند ء چون بیت آسر منی
 رستگاں قبر ء دپ ء انگت بلے
 یل نہ کنت رندا گم ء لشکر منی
 دنیائے وشی پہ جواریں دژمناں
 نپت منی ء بیر منی انگر منی
 کت من ء زند ء گماں سر چیر تو
 پرچیا ہمراہ منی درور منی
 گپ تئی دروگیں منی چم ء سرء
 ء نہ بنت راستیں ترا باور منی
 طائر ء کسئی دگہ نیست انت اُمیت
 سر کنی وت آپ سرے رہبر منی



پُروشائِ نوں کوہنیں داب ۽ دوداں من
 سازے نوکیں دیاں سروداں من
 زند ۽ موہ دات اگاں ترا کشاں
 زند زوال ۽ ردیں چہ توداں من
 نشتگاں مہر ۽ دامن ۽ انچوش
 توئے ہر جاہ بزاں ہموداں من
 شنگ بات انت تئی بزیں مہپر
 دل نہ بستگ وتی پہ نوداں من
 اگاں وارین ۽ تڑنپے چہ چماں
 ریچاں ترنداپی پڑیں روداں من
 لڈگ ۽ رنجی زمبل ۽ زوراک
 تستگ ۽ تو بچار بوداں من
 گم مہ کن طائر گوں وتی ارساں
 داگاں تئی دامن ۽ گاں شوداں من

مپتیں اگاں اے جار بنت
 بڈ ء بزان تئی بار بنت
 بے سُدھ ء بے زانت ء مدام
 دُڑ ء لگور سردار بنت
 راجی سروک زر ء غلام
 راج الم ء چم دار بنت
 آکہ نہ مار انت وت وت ء
 داں زندگ انت ڈالچار بنت
 ورنہ منی باریں کدی
 حوش بنت ء سار بنت
 تودوں نہ کت ہمراہ ء دوست
 آستیک ء چو سیہ مار بنت
 عقل ء حوش بنگیج مہ بنت
 طائر زریان تئی کار بنت

گوذرات انت شپ تئ پہ وشوابی
 منیگ انت پہ منء بات انت عذابی
 نون بیا کہ او منی بیگاہ ء ہمراہ
 ابیتک انت بے ترا مولم تیابی
 کجا انت پیشگیس دیوان ء مجلس
 گیا برت انت منی چنگی ربابی
 شموشاں وت وت ء براتاں مہ زاناں
 کپات چات ء چشمیں میری نوابی
 ما ہورن ہور نئیں پرچے نہ زاناں
 دل نیگ انت یا کہ بحت ء منے حرابی
 گوذرتیں چہ سرء بے زانگ نیگء
 پہ زانکاراں منی گپ انت کتابی
 چہ وت دل گزاران مہ کن طائر کسء کہ
 تئ پشکپتگیں روج انت حسابی

داں وت ء سر پد بہاں سک دیر بیت
 پہ ترا من بد بہ ہاں سک دیر بیت
 وت رسین جاہے وت ء تئی منزل ء
 من نشان ء پد بہ ہاں سک دیر بیت
 تو پدانک آزمان ء بستگ تئی وڑ ء
 من منی کیگد بہ ہاں سک دیر بیت
 یکے ء داروں دل ء زاناں ترا
 صبر کنئے داں صد بہ ہاں سک دیر بیت
 دوستی ء تو ایر کتگ بن حشت چوٹ
 چو ترا من رد بہ ہاں سک دیر بیت
 سر مہ جن گزان انت منی ویران کنگ
 لوٹ تئی کہ لد بہ ہاں سک دیر بیت
 طآری ء کن قبول دلبر کہ داں
 قاضی ء ہمکد بہ ہاں سک دیر بیت

دوستی ء مہر ء تئی اول گام ء
 زند وتی کرتگ ما تئی نام ء
 بخت ء تاموریں بیا شپاں تڑاسین
 گوں وتی دیم ء سُہرچکیں بام ء
 دل وتی بستگ گوں ترا ما نون
 ”دور مدے مارے دردے چیلامے“
 دوری ء بیا کہ تئی زہیر زپتیں
 نتیل انت مار ء واب ء آرام ء
 کد بہ بیت باریں بینگیں رک ء
 تئی دل ء سیر ء من چشاں تامے
 چہ منی نام ء نام تئی زندگ
 پہ وتی جرنند ء سگوں ناکام ء
 چنگ ات دروگے کیگدی طائر
 عشق ء سر پیری کپتگ نے دام ء

گوئیں وہد ء نشگ چاریگ ے
 گوں دوں گوشاں تو میاریگ ے
 کے بدیں روچاں پہ ترا کئیت انت
 مپت ء ہمبل کئی واریگ ے
 کت وت ء رہن پہ تی سیت ء
 منی تاوان ء درستاں ساریگ ے
 سکی ء روچ پہ مڑا بنت شپ
 وشی ء تو بد ء پکاریگ ے
 مناں بے وس من دلجاں ماناں
 تو بے گار ظلم تو گاریگ ے
 چوں شموشاں ترا منی کیگد
 گوئیں دور ء وشیں باریگ ے
 چوں گوذیت زند ننگ ء زاناں
 پیر ے طائر بے تو کاریگ ے

نیت کسے مہ نند کسے ودار ء
 من ء بہ لڈ کوپگ ء رنجانی بار ء
 شد ء برجہ منی انگت مڑا انت
 تو سیرے ء تچے زندیں دپار ء
 مہ گریوان جوش مہ دے چمانی کور ء
 مہ ڈبے وت منی ارسانی بار ء
 میاراں گوں ہمک دیوان ء براہے
 میاریگاں بچار من بے میار ء
 نہ بیت ہچ کار شرے سیتیں شور ء
 دل ء بندیک مہ کن پہ مپتیں جار ء
 ترا براہیت بہ کن دو روہی او بیلی
 من ء بل کنتاں چہ انچیں کار ء
 کدی سر گپتگے شادانی بانک
 رسے کد طاآر ء باریں دوار ء

دژمن ء ء ناں کہ پہ برات ء وتی
 جیڑگاں شپ روج گوں زات ء وتی
 انجش ئے مرچاں مزن چو کہ مناں
 نندگ ء نئیل ئے تو ایرگوات ء وتی
 میری ء نام ئے ترا پونزے نہ دنت
 چو مہ کن بے حال زریات ء وتی
 تو منی رکینگ ء جہد ء مہ جُش
 دور دیاں من وت گماں چات ء وتی
 مان چن ئے گوشاں تو پُگی پہ من ء
 کئی در ء نالاں من پریات ء وتی
 گار وت پنتاں بدیں بس انت نوں
 حانی ء ہم سنگ مہ کن پات ء وتی
 چہ تئی گم واری ء پہ شری ء
 مارگاں طاآر من باندات ء وتی

زور ۽ پادمال بے وسیں آبادی یے
 نوکیں دہر ۽ رست چشیں آزادی یے
 من گمگ جرنند ۽ وتی ہر نیمگ ۽
 کہ نہ گنداں وشی یے ۽ شادی یے
 چہ دپ ۽ چامپ ۽ منی تو لُنکا ۽
 اے چتوریں براتی یے ۽ سیادی یے
 دے سر ۽ حق ۽ بُنی ۽ پیش بہ دار
 چوشیں مردی یے زرنگ بالادی یے
 آس جنگ جرنند ۽ گس ۽ گل کنگ
 چو بزان کہ بیرگیں بربادی یے
 پہ تماہ کس رست نہ کنت ہمبل خچگ
 چونیں تئی لنگی یے آبلہ پادی یے
 جی کن زر ۽ او طائر کہ کفن
 زان ۽ بے کیسگ ناں گورات نیادی یے

من ء تو کشت چه باگیں جنتء چه
 ہمائیں کہ تچاناں دیر وتء چه
 نہ سگیت سر نہ سگاں مچی میری
 اے ٹیکی رست منء چه اہوتء چه
 جہانے پدرا ت مئے چیریں وہدے
 جبر سر گوست کہ چه الوت ء چه
 منی ردواری ء سیت ء بچار ء
 وت ء پھریز چشیں تو عادتء چه
 گنوکء نام منی نامء گوں گرچ انت
 نزانن یک دیکی مہر ء محبت ء چه
 حدا ترین دلاں ترساں کہ آسی
 کپیں چاتے گناہ ء لذت ء چه
 گوش انت صبر ء بر انت شیرین طائر
 منء تہلی نہ بوت بہر تاگتء چه



تو وتی داشگ وتی داراں دل ء
 چینچک ء سگیت تئی چاراں دل ء
 تئی مجیں مورک ء تہ ء من پروتہء
 زندگی یے نوک تریں ماراں دلء
 جی یے بیت جستہء بدل ترسہء ہے
 چون چونیں وسوساں کاراں دلء
 پہمگاں بے مہری ء دلمانگاں
 من سر ء ساراں بے گاراں دلء
 من میاریگاں میاریگوں مہ کن
 پہ ترا کیگد گلیں واراں دل ء
 چو مہ چار ہاریں منی ٹیٹل دپہء
 بیرگہ جرندهء تئی بیماراں دل ء
 محکمیں جاہے وتہء تو گرختگ
 چون طائر نوں ترا بیاراں دل ء

اگاں سالے ءِ یا کہ ماہے لوٹیت
 دلءِ تئی دل بلے یک جاہے لوٹیت
 اے زندءِ سرجی ہر پیم ءِ مرگ انت
 ہے دابءِ شپءِ باگواہے لوٹیت
 دو گامءِ منزل انت ءِ راہ تچک انت
 پدا ہم ہم تبیں ہمراہے لوٹیت
 پہ مئے رنگیں اداں اے سرگنوکاں
 چو مئے دابیں دگہ درگاہے لوٹیت
 مہ باتیں دل کہ ماں ڈگالءِ دشتءِ
 تچوکیں آپے پڑیں چاہے لوٹیت
 بہ سگ ہمسل شپ انت دیدارءِ دوستءِ
 ترا سہبے ءِ یک بیگاہے لوٹیت
 کدی بیتیں بہار آہوگ مئے زردءِ
 پہ زند طائر چراگاہے لوٹیت

آءِ پءِ مرچى ٲهل ءِ ناز ءِ انت
ملكىءِ ٲه من شوهاز ءِ انت

بچار شه زانتىں دهر ءِ بے زانت ءِ
دلم ءِ سنگانى نشنگ واز ءِ انت

ايوكاں من نياں ملور بلڪ ءِ
گم جتائى ءِ تئى نون باز ءِ انت

زاناں گپتگ نون ساه برىں رنجاں
ٲاٲر دوستان بچار نماز ءِ انت



بیا کہ پیشی و شکلیں سہتاں زراں
تئی دنیں بیکانی ایرگواتاں زراں

چو مروء دیر مہ بے دیمء مہ گر
گندگ ء تئی ندر من باتاں زراں

باز ء دل بستگ پہ جی جاناں تئی
من بلے تژنانی شہماتاں زراں

تو نئے دنیا ابیتک انت بیا تئی
پیسری آ جاک ء سلواتاں زراں

چو زہر طائر مہ کن چہ لذتاں
بیا بدئے رنجاں کہ سوگاتاں زراں



تئی پچیں روح ء دله نزیك كتگ
 شر زاناں مشكله نزیك كتگ

بركت ء ساپیں تئی گیوار ء من
 دور ء گرانیں منزله نزیك كتگ

دیستگوں کوہنیں وتی بان واہگ ء
 نوں پمیشکہ من گلے نزیك كتگ



داں کدی چہ من تچ تے ء چیر بے
روچے کئیت دست ء دل ء منے ایر بے

شر بزان ہرچ سرکپ ء ہست ایر کپے
من دل ء جزماں کہ تو ہم زیر بے

عمرے ء واہگ نہ کت ما ہوری ء
چو بہ زانتیں زیت چما سیر بے

پاکدلی ء چو نہ زانت، کہ منی
زان تے تو روبا دلی ء شیر بے

عیب ہے طاڑتئی کہ گوچلاں
زیت کن تے باور ء سرپد دیر بے



رپتن ء دیر انت تئی جاہ پر نہ بیت
 شب گوز انت بخت ء منی ماہ پر نہ بیت
 چونیں اسرالے کہ ڈڈاں من منی
 زندگینانی وڑ ء ساہ پر نہ بیت
 آبلہ پاد انت ء تن ء حشک انت لُنٹ
 منزل ء پشکپتگیں راہ پر نہ بیت
 زیارتیاں نیست جا بید ء ترا
 اے دل ء منے ہورکیں درگاہ پر نہ بیت
 تُستگ انت دست دراجی ء دل نارگ ء
 چون کناں آسین دل ء آہ پر نہ بیت
 گورم ء گالانی دوشاں زانگ ء
 کاسگوں سہب ء داں بیگاہ پر نہ بیت
 مَز دوپوستانی دوپوستی انت کہ دل
 کسے ء طائر باں ہمراہ پر نہ بیت

چو نہ زانت پیش ء دل ء تو جنگ دے
 رندا دل پاکی ء سلیں رنگ دے
 پہ وتی سیت ء کن ءے ایمن من ء
 گوں وتی دستاں پہ ٹہلے بنگ دے
 گر نچنگ گوں تو وت ء من تئی رضا
 دور دے چات ء یا بُرزء دزنگ دے
 جاہل ء بے سار وت ء گوشتگ دگہ
 چو نیں نامے تو من ء مہرنگ دے
 من گنوک داں زندگاں ننداں من ء
 آگے کولے اگاں تو ہنگ دے
 جی میار اللہ کہ پہ رہشونی ء
 نابزانت ء مار ء کور ء لنگ دے



یل کتے مارا چچیء نیمراہء چو او ہم سپر
چون گوزیت تہنائیء زندء منی گرانیں سپر

کے منء سگیت گوں بے مجگ ء بے ساریں سرء
بے سرء پادیں کناں من گوں کیا نوں دو جبر

وس کناں ایکیم نباں چہ تو منی ساہء بدل
شر زاناں کہ نہ بے تو جان منی واتر دو بر

ہرچی ء گوستگ سرء زانتیں ہما کہ دوستیء
چون گران انت سرسگ ء چون چہ سگ ء چہ در

اے حد صبرے بدے سگے بہ دے کہ طا ترء
پہ دل ء ساڑینگ ء چچی چچی نہ کت رپک ء ہنر



گوشتگیں روچاں تو وِشیں یاد بہ کن
 اے وڑے کھے دل ء نون شاد بہ کن
 پرُوش بہ دے رنج ء گمانی لشکر ء
 زرد ء ویرانیں وتی آباد بہ کن
 یک کھے نندین وتیگاں پہ گلے
 ء کھے ڈیگاں کس ء سیاد بہ کن
 آ کہ تئی ٹپاں کدین انت آزیگیں
 گوشت کیا ٹپاں اشانی واد بہ کن
 ہمبلاں دان دانی ء نون میل وتی
 گوں وتے بنداش وتے را ساد بہ کن
 سوچ مگیم ء دل غریبیں سنگتوں
 نیزگاراں گوں نند ء نیاد بہ کن
 وپتگیں مردانی کار انت میش نر
 تو چشیں بے سداں طائر پاد بہ کن

اومنی بیلی، اومنی ہمراہ

گیمرتگ منی شاعریء حیا
 کہ منی شعر گیمران انت
 کٹان انت گالانی امبار
 ڈکال آماچ انت زانت ء شہکور
 حشک انت پگر ء جھلانکلیں زر
 بیم ء سیہ گواتاں برت انت
 شاعری ء سارتیں ساچان
 سہب ء سمین سبک گامیں
 ء بہار میچیں سہا تو
 اومنی بیلی، اومنی ہمراہ
 نوں دل مہ بند پمن ء
 مہ گوش کہ شعرے بہ بند
 پہ منی رنگ ء بالاد ء
 یا ایر بہ جن زلم ء

واجہؑ معتبراں
 ساڑاوتی بامردیں سراں
 گوں گالاں گوہریں بلوچیؑ
 اناں اناں نہ بیت گوں من
 اومنی بیلی؁ اومنی ہمراہ
 چیا کہ ناں من گل خانان
 نہ ترسؑ سر مچارینؑ
 ناں سیداں جبرزانتیں
 مروچاں من ءوت
 نہ کنت باور پوتی
 شاعر بیگ ءؑ طاآر بیگ ء
 آگو شے والے ات کہ
 من دیست ءتیؑ بالاد ء
 معنادات زبان دات
 ہلک ءوشیں زیداں
 اومنی بیلی اومنی ہمراہ
 گہم رنگ منی شاعری ء حیاں
 کہ منی شعر گہم ران انت

دوست تئی نازاں من پہ گلے زوراں
چون کناں مجبوراں چہ ترا دوراں

من اداں اوداں تو چہ گماں بارے
من تئی گموراں تو منی گمورے
تو جتائے من چہ دیدگاں کوراں

بیا بہ بے سہتے دوست تو منی مہمان
کممکے کمتر بنت اے دل ۽ ارمان
دل نہ سگیت نوں دوری ۽ دوراں

رنگ ماں دنیا ۽ ہر وڑیں دیتنگ
دل گنوک پر تو اے طائر ۽ بیتنگ
شر ترے کیگد چہ جنتی حوراں



جی ہما روچ ء کہ تو مہمان بے
گوں من ء ٹیٹل تو زان پہ زان بے

دیدگاں چیرگیجاں من تئی رہ سرا
بیا کناں کربان وت ء گل پہ ترا
پر من ء کائے اگاں کندان بے

واگ انت انچیں نیادے گل بہ بیت
ما بہ بنیں ہزام بہ بیت بلبل بہ بیت
کہ ہما روچ کئیت کہ تو ہم تزان بے

طائر ء او ہر دویں چمانی نور
تو ملور بے بیت جہان ئے ہم ملور
شاد بیت دنیا کہ تو شادان بے



سنگ منی سرجاہ ڈل منی گندل
تو منی ہمراہ چون بے ہمبیل

رستگئے تو ماں بان ء بادگیراں
لڈتاں چہ من اے ہر وڑیں دیراں
کوہ منی بادگیر بان منی جنگل
تو منی ہمراہ چون بے ہمبیل

شل سریں شیر انت منزل ء جاہ ء
ڈنگر ء کنڈگ دوست منی راہ ء
پاد تئی نازرکیں بہ بینت تل تل
تو منی ہمراہ چون بے ہمبیل

شت نہ بے گوں من دست ماں دستہ
 پہ دگہ اوستے من سرین بستہ
 پہ منی پاداں نوں مہ بے سنکل
 تو منی ہمراہ چون بے ہمبیل

طائر ۽ پنناں تو بہ زور پیچ تر
 منتاں تنیگاں دوست گراں صد بر
 آگہ ۽ ہجّت چو مہ کن ٹیٹل
 تو منی ہمراہ چون بے ہمبیل



بیا کنیں کیگد مجلس ء ترانے
دوستی ء مہر ء ویشیں دیوانے

تو بہ کن گوں من گلہ ء گپاں
من کناں درمان تئی آزگیں ٹپاں
اے دل ء کرتگ مرچی اومانے

دل ہدوکیں پہ زان پہ زانی ء
پیشگیں نیاد ء ماہرکانی ء
تلوساں من پہ مہری جی جانے

تو بہ جن دوست پہ طائرء گامے
نوں پڑشیت چلگ کئیت انت ہر امے
آپسرے سر بیت جزماں ارمانے



نہ گنداں ہم دلے بیاراں کجا چے
 تئی پیمیں ہمبلے بیاراں کجا چے
 جتائی ء تئی ہچے مماریت
 بلے سنگیں دلے بیاراں کجا چے
 جہان سر تیچ چہ حور ء پری ء
 تئی داہیں ٹھیلے بیاراں کجا چے
 بہ سہڑائیت دل ء گوں ٹھیل ء نازاں
 بیاراں نازلے بیاراں کجا چے
 بنیں یکجاہ دل ء جزماں بلے دوست
 من صبر ء تہمبلے بیاراں کجا چے
 چو لیب ء سر بنیں جاہ ء دیارے
 چشیں یک منزلے بیاراں کجا چے
 ابید چہ تو بہ گوش دل ستکیں پروت
 دگہ طائر یلے بیاراں کجا چے

شل سریں رنجاں دست ماں دست اول
 من ہے حال ء ہم گل ء مست اول
 دست ء پڑیں کس دراج مہ کنت پر من
 بڑگ اول زاناں وار ء کم دست اول
 وشیاں راستے مرچی بے بہر اول
 شکر انت ہے کہ زندگ ء ہست اول
 ریتک بدواہاں راہ ء مئے کنٹگ
 حُب ء دیدار ء من پہ گل گوست اول
 پچ نہ تڑانت نوں رپنگیں ہمبیل
 پہ امیت انگت ماسگے بست اول
 زان وت ء ملا ء مہ جش پہ من
 من کدی گوشگ توکلیؔ مست اول
 دل دراتک طائر ہر وڑیں ترس ء
 بیم ء لوہیگ ء انچوش من گزست اول

راہ سر ء کاروان ء گاریں نشتگاں
 گوں دل ء درداں ہزاریں نشتگاں
 تو وت ء سرکت بہارگاہے بلے
 منزلے ء بلے بہاریں نشتگاں
 بیا ہزار ارمان ء بازیں واہگاں
 رہسرے من بلے تواریں نشتگاں
 دل تئی شادانی بوت جاہ ء دوار
 گوں وتی زند ء اے واریں نشتگاں
 پیچ نہ تڑے تو بلے من پہ امیت
 منتگیں روچاں اے چاریں نشتگاں
 گوشت تو گران انت منی نوں واتری
 من کجام امیت ء باریں نشتگاں
 کشت منی کل ء چراگ طاٹر گیا
 چو شپاں تہنا تہاریں نشتگاں

گپے بہ جن چمے سُرین
 واب کپتنگیں زرد ء گڑین
 روژناہ بہ بیت ہر نیمگ ء
 آس ء دل ء انچو کٹھین
 کاٹاریں چماں کار بند
 ٹپے بہ جن ٹپے کدین
 واہشت ء چہ شو میں دل ء
 من لرزگاں تو ہم دزین
 مہماناں دوست مرچی تی
 نازے وتی کل ء رزین
 بے گپے ء واتر نہ باں
 چماں ستر تو ٹنگرین
 چو طائر ء گوشنگ کدی
 وت ہز بکن ڈیل ء ہزین

گوں وش تبیں مہمانے ء
 دل مئے زریت دیوانے ء
 باریں کدی آ روج کئیت
 ہمگام بہ بنیں پہ شانے ء
 باز انت طیب ملا ہم باز
 انگت تچاں درمانے ء
 اومان کتگ بیا کہ دل ء
 پر لذتیں تاوانے ء
 موم بیت دل سنگیں تئی
 دروگیں دپ ء جی جانے ء
 بے واہاں من بیا کہ سر ء
 اومان پد ء پہ زانے ء
 طائر تچیت ہر نیمگ ء
 پہ سٹک دلیں انسانے ء

بہ ترس چہ جہنمؑ تو آسؑ طائر
 حداؑ یاد بہ کن چار پاسؑ طائر
 بہ کن قربان سرؑ تو تچکیں راہؑ
 مہ دئے ساہؑ پہ ملک میراثؑ طائر
 پتؑ براتؑ کسؑ نوں خدمتؑ کن
 رضا کن چہ وتؑ تو ماسؑ طائر
 مہ کن دنیاؑ پگر قبرؑ گمؑ بئے
 مہ تچؑ پہ دولتؑ پٹ پاسؑ طائر
 حدا وت شرؑ دنتیں ترا مُز
 مہ لوٹ چہ سنگتؑ چہ براسؑ طائر
 مہ کن زندؑ زوال چو گوہرینؑ
 یلہ کن بے نیں وسواسؑ طائر



پہ نازے تئی وت ء را سمبہینگ
 دل ء چہ وپتگیں واب ء گڑینگ
 من ء یاد انت ہما شپ ماہکانیں
 منی دست ء گرگ ء تئی ڈرہینگ
 چتور پراموش کناں آ وشیں سہتاں
 تئی آیک منی کل ء رزینگ
 مروچی گل من ء دوست انت ہما تئی
 چہ زہر ء ٹیلگانی ٹنگرینگ
 نہ لوٹاں من کسی بچکندگاں کہ
 من ء دوست انت تئی مورک ء مجینگ
 دل ء ریش طائر ء ہارشت دینتیں
 اے ٹپ لوٹ انت پد ء مرچی کدینگ



دل کپ بیت گل ء یاتاں کپاں
واب نیت من ء دراجیں شپاں

اللہ بہ بر من ء منی دوست ء پانگ ء
یا دیر بر چہ من آئی ء ترانگ ء
نہ لوٹاں چشیں نوں کٹ ء نپاں

من بے گل ء نباں زان ء تو حد
پرچی کت ء من ء چہ دوست ء جدا
کت ء دیمپان من ء گرانیں تپاں

طائر تو وتی اے ارساں بہ دار
ہوش بہ کن گنوک وتی حال ء بچار
بس انت نوں چو وت ء برباد مکاں



اے کجام گناہؑ مڑ انت کہ عذاب ء درنیائے
 وتی وشیانی روچ ء کہ چه واب ء درنیائے

تو کے نئے کج ء چه کائے کجام دین ء مذہب بیگ نئے
 کہ زندگ نئے جہان ء ہیج کتاب ء درنیائے

ہست انت حساب کتابے من نئے کہ محشرے ہست
 دیرے تو گناہ ء ء ثواب ء درنیائے

سز مہاں ترا لپاشیت تیز گائیں دہر روچے
 اگاں سستی ء نہ مرے ء پہ تاب ء درنیائے

چون انت ترا او طائر بندیک نئے لوگ ء ہیج
 مرچاں تو تر ء تاب ء ہم تیاب ء درنیائے

جن ے گورگند میزان میزان ء

کن ے بے زند میزان میزان ء

بج ے قوللاں چہ زیت زیت ء ء

ورے سوگند میزان میزان ء

ہندواں کشت نہ کت بے زاناں

کشیت تی جرد میزان میزان ء

پہ توری ء بیا پہ اشتاپی

دیم پہ دیم نند میزان میزان ء

زند بریں ٹھلاں طائر ء روچے

کن ے دل سند میزان میزان ء



نہ وشیں شپ گوزیت گوربام بیتیں
 اے زند گوں وشیاں ہم گام بیتیں

نہ مان انت چلگ ء ڈکال مدامی
 دل ء جزماں پدا ہرّام بیتیں

رو انت اے سیہ بزیں جمبر گمانی
 نوں بے چاڑیں دل اوں آرام بیتیں

منء دپ نام کنوک ماں چاریں کنڈاں
 جہان ء دلجماں بنّام بیتیں

چہ کد اے کچلاں طاّئر بہ نوشاں
 چہ کد مئے نکّ چو تہل تام بیتیں



چو من ترا او بے وپا جی جان کس نہ کنت
منی دابء پر تو وتء قربان کس نہ کنت

تئی زہر ء کچلیں جبر او پار من کت انت
سزماں چو مثل ء شربت ء تنگان کس نہ کنت

دیم ء منی گوں دژمناں دیوان تو کن ے
ٹپاں دل بیگاں اے وڑء درمان کس نہ کنت

آتک اوں تئی من گندگ ء دیم تو تہار کت
گم واریں ہمبلاں وتی دلگران کس نہ کنت

شپ لنجییں من سبا کت انت کیگد تئی ہاترء
گران بہائیں سہتاں ادا تاوان کس نہ کنت

طآر ترارء چون انت گوں دوستاں گلگ کن ے
گپاں وتی گاں ہر کجا درشان کس نہ کنت

ہیل کتگ چماں گوٹھے گوارگ منی
 شپ بینتیں روچ پہ نارگ منی

انچو ریش انت وت سرا دل آزریت
 گوستگیں روچانی کہ یاداں کپیت
 وس کناں اے دل نہ بیت دارگ منی
 شپ بینتیں روچ پہ نارگ منی

چم اول گوار انت حشک انت لنت پر کندگیں
 رنجاں بازیں کشنگ دل مئے زندگیں
 بیا دیم نہ بیت چہ زردے ء چارگ منی
 شپ بینتیں روچ پہ نارگ منی

نوں نہ سگیت گم دگہ دل طائرء
 کے روچ انت بزگیں بیا شائرء
 دیر مہ کن بیا زیت او بارگ منی
 شپ بینتیں روچ پہ نارگ منی



نیادانی گم

ترا وش گپ ءِ وش نیادانی گم
من ءِ بے کسیں پاد شپادانی گم

وتی راجءِ بے لوگ من دیتگ انت
اے آزمانءِ چیرءِ چه پیم کپتگ انت
شپاں سارتیں بے گندل ءِ وپتگ انت
ترا ہمبیل گریں نیادانی گم
من ءِ بے کسیں پاد شپادانی گم

چہ گیراں کلات بستگ اوستانی تو
کن ءِ چون پگر ہڈ ءِ پوستانی تو
گماں مرتگ ءِ ڈنی دوستانی تو
کن ءِ بزگیں چون تو سیادانی گم
من ءِ بے کسیں پادشپادانی گم

منی کوہ کلات انت ء بوپ ڈنگر انت
 منی دوست ء ہمہبل غریب بزگر انت
 اے ہید مزگرانی منی انتر انت
 توئے کہ ترا مسک زبادانی گم
 من ء بے کسیں پادشپادانی گم

کجا زانت تتی ء کجا شاعر ء
 ترا اول ء گم ء ناں آہر ء
 تو سرپد بے گیاں چون طائر ء
 ترا بس پہ ٹپاں مئے وادانی گم
 من ء بے کسیں پادشپادانی گم



مرچی مہرنگ رو بہ رو نشنگ
 چہ گل ء دزیکے دل ء زرتگ
 زبان لرزیت جبر دپ ء جور انت
 باریں مرچی من ء را چے پیتگ
 بہ گوشاں من چتور اے مہرنگ ء
 دوری ء تئی من ء گنوک کرتگ
 زہر گریت آ من ء ہے ترس انت
 ہے ترس ء چو ہوش منی برتگ
 دیم ء نشنگ منی چو بانور ء
 زندگیں دل بلے گوشے مُرتگ
 چماں کار بند زبان ء بل طائر
 مرچی مہرنگ حدا ء آورتگ



گوں گم ء رنجاں زندمانی شت
 بے مراد بیت ء مئے جوانی شت
 سنگ شانی ء مدت ء دہر انت
 پُلّیں کاڑانی پُلّ شانی شت
 اے کجام مز انت شری ء کرتے
 من ء دیمپان چو گمانی شت
 چو مرید ء من در پہ در ہلکاں
 ماڑی ء میر ء دُریں حانی شت
 گم من ء دوری ء نہ انت بیلاں
 درد ایش انت کہ پہ دلگرانی شت
 منتگ انت پہ من شپ تہار ماہیں
 ماہ شت شیریں ماہکانی شت
 یل کتے طائر سکی ء تہنا
 بوت ہمراہ آ دژمنانی شت

تئی دل ء مہر کدی ودی بیتگ
دائما گوں من اے ردی بیتگ

مپتیں سوگند ورے چیا زاناں
مہر ترا گوں من ء کدی بیتگ

پرچہ نادانی ء کن تے نیمون
تئی کجام کار پہ سرپدی بیتگ

اشکاتگ من بلے نہ گوشک چو
تئی دل ء پہ من ء بدی بیتگ

مہ بے دلپروش پہ ستک دلاں طائر
گران ہرچ دہر ء ہرچ صدی بیتگ



دل اوں آماج تئی زہیراں شپء بیت
جبین اوں روک جتائی ء تپء بیت

اگاں پاک انت دل اوں پاک انت منی مہر
بزاں ناموں تئی شپ روچ دپء بیت

کدی بیت شادہیں دیوانے گوں تو
کدی ماں لذتے گپ ء رپ ء بیت

سچات آساں کپات ء بے شان بات
اگاں دوستی کہ پہ کٹ ء نپ ء بیت

بہ بیت پاکدل کسے طائر مروچاں
بزان جاہے گنوکانی سرپ ء بیت



جیگ مئے بداں تل تل کتگ
 ما اشکتگ تو گل کتگ
 مبارک ترا بازار تئی
 من دوست پہ وت جنگل کتگ
 کائے تو پہ اوستء ہمے
 عمرے ودار ٹیٹل کتگ
 تو دوست من ء یا من ترا
 باریں کیا کئے یل کتگ
 میار انت منی کہ درچنگ
 بدواہے من ہمبل کتگ
 ساڑی یاں تئی ہمراہی ء
 تو چو من ء مہتل کتگ
 نیست انت اثرارساں چیا
 طاّر تو جیگ میچل کتگ

سرکت پدا سیہ گواتے ء
 زاناں کپاں کور چاتے ء
 دراجیں شپاں نوں پلپٹاں
 واب ہم نیت پہناتے ء
 زبہر اوں مہ کن زند ء وتی
 درد ء گم ء سوگاتے ء
 مئے دوستی ء مہریں کلات
 لیٹینت گم ء شہماتے ء
 باریں کیا ہم سنگ کتنگ
 جنت منی گوں پاتے ء
 لوجانیں لوپ اے پاہو ء
 بے نور پدا کنت ماتے ء
 طائر نوں بس کن آزمان
 لرزینت تئی سلواتے ء

دوشی ماہ ء تئی یاداں پڑینتگ
من جہانے چہ واب ء سرینتگ

راست ہرجاہ کہ پادمال بوتگ
جیگ ہموداں وتی ما دینتگ

بس انت نوں بحت منی جہان گولیں
گوں وت ء باز من ء تو گڑینتگ

منی واری ء چہ من ء بازیں
ہمہلیں دوست دیر کڑینتگ

بید چہ تئی گم ء او بے زانگ
طائر ء ہچ دگہ نہ مرینتگ



گم بینت بے حساب ترا پولوں
 بیاں وہدے عذاب ترا پولوں
 منی پُر مہریں جستء کہ ہمہمل
 دینت جوہریں جواب ترا پولوں
 شل سریں درد ء اندوہ کاٹاریں
 وہدے نئیل انت واب ترا پولوں
 زِر ء توپان ء پُرشنگیں بوجیگ
 گندگ ء نئیت تیاب ترا پولوں
 چم اوں چار بنت ہلک ء مہگونگ
 دینت دیمء کہ تاب ترا پولوں
 مدام جوہراں گوں مجلس ء دیوان
 مہ کن چہ من حجاب ترا پولوں
 طائر گرکاں گناہاں گیشیناں
 بلکیں کٹاں ثواب ترا پولوں

دل ء مئے پمن ء بے درورے تو
 کدی پگر ء منی ہم دربرے تو
 گوش انت ہلک ء تئی وشرنگ دگہ باز
 بے زاناں چہ کلاں شترے تو
 منی گیاں چہ پیم بھیسہ کن ء کہ
 وتی جرنند ء چہ ہم بے باورے تو
 مناں زانت ء سروک جرنند ء اوکیگد
 منی رہشون ء زند ء رہبرے تو
 من ء رنجینت تئی لوٹ ء تماہ ء
 ترا چون انت نزور ء لاگرے تو
 مدام عقل گوں وت ء ہندے من ء بارت
 کدی بیت گوں وت ء جاہے برے تو
 کتگ تو ستک دلی طائر پمیشکا
 چہ دوستی مجلساں مرچاں درے تو

لیلو لیل کناں ارواہ ء
چمروک ء وتی من ساہ ء

چم ء کدہ انت کاٹاریں
شل انت ء مچاچ زیب داریں
بروان ء کمان ڈولداریں
رنگ ء روشن انت چو ماہ ء
لیلو لیل کناں ارواہ ء

کیت ہوش در دل ء بیت زانگ
گام جنتیں منی دردانگ
من باں چہ گل ء دیوانگ
روپاں گوں مچاچ من راہ ء
لیلو لیل کناں ارواہ ء

وہدے بیچ گلیں ورنہ بیت
 براتاں گوں وتی ہمراہ بیت
 ظلم چہ جہان بیگواہ بیت
 زند ء لذتے ہمراہ ء
 لیلو لیل کنناں ارواہ ء

لوٹاں اے دعا ہرچ پاس ء
 بیچ باتیں سگار چہ براس ء
 رکات چہ غم ء وسواس ء
 نام ءے بات بلند ہرچ جاہ ء
 لیلو لیل کنناں ارواہ ء

اللہ بیچؑ مہ بات چمروک ء
 جاہ ءے بات گلانی توک ء
 طائر ء اے دل ء بندوک ء
 شاد باتیں صبا ء بیگاہ ء
 لیلو لیل کنناں ارواہ ء

تئ صورت چہ مجگء کور بیان انت
 پدا دل گوں منء تئ ہور بیان انت
 میا نوکی تئ لنٹانی وٹی
 منی نٹء گوٹشے کہ سور بیان انت
 شمشت گوں یکے ء سالونکی لذت
 دگہ یکے پدا بانور بیان انت
 دل اوں سگیت اگاں پہ واب واری
 بلے تئ یاد پمّن سہر مور بیان انت
 مہ داتیں کس سکین، اوپار ء بازیر
 تجیں بالاد منی کم زور بیان انت
 تئ کردان بدیں ہنکین بہشتیں
 منی گموار من ء پہ گور بیان انت
 تئ دیستکی ء مَز انت چہ حدء
 چہ سگء گیش طائر دور بیان انت

من انت که شهدهء شکل انت لیلیں زبان منی
 تور انت چیا زمانگهء ویشیں بیان منی
 په کس نه کرتگ سلی، چی چی نبشتگ پر تو
 بیا نند دل ء کتاب ء ککے تو وان منی
 ایر جیگ به کن تو دائم بهتام به بند، برزیں
 بخشا تگیں حدهء نه بیت کم اے شان منی
 باریں کجام دوست ء بددهء کار کرتگ
 چه من تچیت دور چه حشکیں نان منی
 مغروری ء تی لُمسیت روچه کلات نوکیں
 مانیت منی پکیری ء کوهنیں بان منی
 جد وابی بیت هلاس مئے اگاں امرےء دمانے
 سرجاه به بنت سرء تی که کوشیں زان منی
 من طآراں من بالاں تو بستگئے گوں بالاں
 چیا په تو گران انت چه زندمان منی

اے گنوک انت ء ساریں گپء انت
 نون مہ گوش چونیں باریں گپء انت
 ہرچے گوشنگ تو اشنگک زوراک
 گوش بہ دار مرچی واریں گپء انت
 مجلس ء تزان انت چنگء پگرء
 چہ گم ء رنجاں باریں گپء انت
 ہوش کن ات بیلاں پتر ء کستء
 آ پدا نشنگ چاریں گپء انت
 سر بہ بنت زاناں منزل ء مرچی
 پہ دلے کرنی گاریں گپء انت
 جہد ء شمر بیت مئے دلجماں آسر
 دپ ء ہوری ء باریں گپء انت
 طائر درگج انت پہ وت ء راہے
 پاد شپاد بور سواریں گپء انت

برے ارسانی کور ء ترپل بوت
 سٹک دل گوں جلاں برے جل بوت
 زار دوزواہ ء سکی ء وہدء
 من گماں گریت دائمء گل بوت
 حق ء بازار ء راستی ء شہر ء
 ساہگ ء صبرء جیگ منی تل بوت
 کرے کت سک ء چونیں ہمراہے
 وش ء دوست بوت ء ہمبیل بوت
 آ کے ات کہ درامدیں ہلک ء
 پہ من ء راہ ء نیم ء مہتل بوت
 گپت نام آئی ء من چو مار ات
 نک گوٹشے شہد بوت ء شکل بوت
 نوں جنگ دہر ء دوست ء دیوان ء
 طائر جست ء جواب کہ ہگل بوت

مئے شت کوہنیں بڈک جلیجاہ ء نوکیں
 کناں وٹاتک وتی بدواہ ء نوکیں
 مدامی دڑوہتگ نیم راہ ء دوستاں
 پچی چکاساں مروچ ہمراہ ء نوکیں
 مئے پاداں ہیل کتگ اے کشک ء کوہنیں
 چہ پیم گامے جناں نوں راہ ء نوکیں
 من گوآزینت نیم کرن پہ اوست، چاراں
 نوں بخت اوں چون کنت اے ماہ ء نوکیں
 کدیبی سست شت ہمبیل اے دروگے
 کہ میںلاں نوکتریں گوں ساہ ء نوکیں
 شپاں ننداں ہے اُمیت ء، گون انت
 پہ من مستاگے اے باگواہ ء نوکیں
 پہ اُمیتے درا دل ستکیں طاآر
 رسیت دوستے ترا بیگاہ ء نوکیں

تو منی جرنڈے من پے نکاں
 کہ کپ چاتے من چہ پیم رگاں
 تئی دوپوستی ء جیڑگاں، پرچہ
 تو دوئے گوں من، من ہمایگاں
 تو کتگ گوں من انجیں بد زردی
 بد میاریگ انت پہ ترا شگاں
 دایم باپشت ء ایر جن، زاناں
 روچے کنیت دیم ء من تئی ترگاں
 چم تئی کنٹ انت گام تئی تیز انت
 سک کپ ے جاہے دلجم ء پگاں
 پہ منی پروش ء جم بہ کن ہلک ء
 کہ نہ باں پروشگ گوں ترا سگاں
 رتچ تو گننگ رہسراں طاّر
 زوت رساں جاہے من اگاں حقاں

تئى فگر نام گُجا یک نانه جوڑ کنت
 منى جهد آدمه انسانه جوڑ کنت
 مرئى چک پد نه باا من ايچو زاناا
 تئى کست په من ء تاوانه جوڑ کنت
 به جن تو جاک وتى سیت ء مه بئى گل
 منى گنگى بزاا توپانه جوڑ کنت
 زمينى ء وتى سگاا که جزماا
 زمينى په من ء آزمانه جوڑ کنت
 په نيمونه گوزيت گواا واهاگاا زند
 نه بيت پوره دگه ارمانه جوڑ کنت
 منى لوٹ محکمياا نه زانتى ء ڈن ء
 به گند زانتى ء پد ء یک بانه جوڑ کنت
 به زان اے طاآر ء بستار ء، دروگه
 حدا پر تو دگه نادانه جوڑ کنت

بوتلگ انت تو پہ منء کستانی بُش
 من نزانن سوچ ئے وتء را دوست چُش
 ہچ تئی دست ء نہ بیت گپے بزور
 چہ منی زہر ء بہ نند دنان بدُش
 شر ء سل ء مز ہمبل شر ء سل
 سلی ء نون سیاہیاں دیم ء تو مُش
 ساہگ ء زانت ء منی تو زانتکار
 گار بے مئے گاری ء پگر ء مہ جُش
 پہ منی ہوشینگ ء باید ترا
 چہ من ء چہ پیسر ء تو بہ ہُش
 روک چراگ چار نیمگ ء جہد ء منی
 گوں وتی زور ء نزوریں یک ء کُش
 باز تئی ہمراہ بلے کے پہ دل انت
 چو مہ جیڑ طائر اے گپء نون شمش

مرچی بخشائے شاد ۽ گل مارا
 ترساں باندا کن ۽ پشل مارا
 ما و یکیں ۽ کیے ۽ منیں
 گوں دوپوستاں مہ کن بدل مارا
 سگ ۽ گران انت مئے پاکدلی پر تو
 گوش ۽ دیواناں کہ شتل مارا
 امرے گوازینت ما شاد ۽ ڈگال ۽
 رنج ۽ ہزام ۽ کت دوتل مارا
 گوں تئی ساہ ۽ ساہ منی گرنج انت
 سست نہ کنت چہ تو نون اجل مارا
 پہ دمانے بہ سگ، کدی گوشنگ
 زندگاں داں کہ تو بہ جل مارا
 سر نہ بنیں آپ سرے بزان طائر
 راہ ۽ نیم ۽ کن ۽ چو یل مارا

چومہ بے گوں من تو گور پہ گور شپء
تو میا کل ء منی گوہر شپ ء

سک ترساں پہ تئی بنامی ء
کسے گندیت ئے میا تو سر شپ ء

چاردہی ماہ ہم گڑیت گندیت ترا
وہدے درکائے چہ کل ء در شپء

گوں من ء ہرچ حال ء تو ہمراہ بے
بیا ہے سوگند ء مرچی ور شپ ء

کیگدء ہچ ترس نیست دپ نامی ء
ترسیت طائر زیت اللہ بر شپء



دل ۽ تاهیر سر ۽ سار مرو دیر مرو
 ہوش تہنائی ۽ بیت گار مرو دیر مرو
 ترساں چولنش ۽ منی اوست ۽ کلات ۽ روپیت
 بے تو چمانی مزن ہار مرو دیر مرو
 راست کولنجاں منی گپتگ پد ۽ زوراکیں
 نند منی چچی کش ۽ دار مرو دیر مرو
 داں کدی گرداں من اے زند ۽ کپ ۽ تہنائی
 منی ہمراہ ۽ منی یار مرو دیر مرو
 ہرکس ۽ پہ سارتیں ہوا کشیت سمین صحب ۽ بلے
 پہ من ۽ تبد ۽ لوار مرو دیر مرو
 جی کدر ایوکاں من رُمب ۽ تہ ۽ ہلک ۽ وتی
 ہے تہنائی ۽ وت مار مرو دیر مرو
 شہر ۽ بے زانگیں بے لوٹ ۽ تماہ
 بس انت طاّر تو کتگ کار مرو دیر مرو

ترسء چہ بے کسی ء ہچ بر وتء نہ درنجاں
وشتاک کناں مدام تی دیم داتگیں من رنجاں

ہر سہت ء ہر دمانء نوشاں گمانی تزنداپ
حیران مہ بے پمیشکا من دائما چو بنجاں

ہر کس وتء را لیکیت کوہاں چہ برز ہلکء
گوں کئے بہ گوش بہ تڑاں گوں کئے وتء بہ سنجاں

شیرک مہ بئے او نادان تزندگامیء وتیگء
بوجیگئے تو ماں آپء من ہم بزان ونجاں

دائم بہ باتیں ہم گام وتی ستکیں ہمسلانی
طائر حدانہ لوٹیت دنیاہ مال ء گنجاں



و سر ء لٹاں بلے چو کہ کسر
 دائم ء ساہگ بدے ء ویشیں بر
 لڈتگ راست ء پمیشکا چو تئی
 راستیں گیاں نیست مروچاں ہیچ اثر
 دیر چماں شانک وتی چو اشتر ء
 چو مہ چار سر مہباں وتی تو مثل ء حر
 نون نباں بڈگ کہ اے سیمی برانت
 وارنگ بس انت پیسر ء ردمن دوبر
 تو بہار ء گنٹگ پرما در چن نے
 مئے دل ء ڈگال ء پر تو پڑ انت گر
 کار ء پہ ہمت بہ کن ء سر بگر
 آپسرے ء روچے جزماں بے تو سر
 منزلے دیریں تو راہ ء نابلد
 گار بے طائر نون رہشونے بہ بر